

faa faae det som Bevis paa, at det er sandt. Hermed skal jeg slutte og anbefale Udvalget at tænke nærmere over Sagen og ikke saa let gaa hen over den.

U. Sørensen: Det er jo en bekjendt Sag, at det er os Mænd, der have vedtaget Lovene her i Landet, og det har jo ogsaa givet sig tilkjende i Fordelingen af den lange Række af Rettigheder og Pligter, som er blevet fastsat i Forholdet mellem Kjønnene. Man kan ikke godt undlade at se, at Mændene have sørget for at faae den største Part af Rettighederne paa sin Side og saa mange som mulig af Pligterne over paa den anden Side. Men naar man ser paa det foreliggende Lovforslag, kan det jo ikke nægtes, at der deri er en Tilbagevenden fra de gamle Retsgrundsaetninger, som jeg antager, at de fleste ville billige. Lovforslaget er et ubestemt Fremstrid paa sit Omraade fra, hvad der har været gjældende her i Landet i lang Tid, og af den Grund kan jeg ikke Andet end sympathisere med det. Naar jeg har bedet om Ordet, er det nærmest for at udtale et Par Indvendinger imod forskjellige Bestemmelser og for at henstille til det eventuelle Udvalg, om der ikke skulde være Anledning til at faae dem lidt ændrede, og ogsaa for at henstille til den høitærede Justitsminister, om han ikke mulig vilde gaa med til Endringsforslag i den Retning, jeg nu skal tillade mig at antyde. For det Første er i § 1 den Fremgangsmaade, som skal bruges, for at en Kvinde kan faae Erstatning, delt i to Afdelinger. Først skal der være en Sag om, hvorvidt Barnet skal have Underholdningsbidrag fra Fødselen indtil det 14de Aar, og saa, naar det viser sig, at Barnet ved 14-Aars Alderen ikke kan forsørge sig selv, skal Barnemoderen henvende sig til Politiet eller Overigheden, for at det ved en ny Sag kan blive fastsat, om der yderligere skal ydes Bidrag af Faderen til Barnets attende Aar. Vilde det nu ikke være rigtigere at paalægge Barnefaderen denne Historie, saa at det paalægges ham at bevise, at Barnet kan forsørge sig selv efter det fjortende Aar, hvorefter han da kunde søge at komme af med den Forpligtelse, der paahviler ham i 4 Aar endnu, i Stedet for, at det skal være Moderen, der to Gange skal til Overigheden for at faae Alimentationsbidraget fastsat. — Den næste Paragraf, jeg har Noget at indvende imod, er § 2. Der er den Mærkelighed ved denne Paragraf, at den slet ikke staar i Forbindelse med § 4. I § 4 er der givet Barnemoderen en Lettelse til at faae Alimentationsbidraget, naar Faderen ikke kan betale, men i § 2 er denne Lettelse ikke givet. Der

staar her, at hun har Ret til at faae Halvdelen af de særlige Udgifter ved Barselsferden af Barnefaderen. Men hvor skal hun faae dem fra? Hun skal gaa den samme Vej, som Barnemoderen har maattet gaa hidtil, og kan hun ikke finde Barnefaderen, eller har hun ikke Ret til at foretage det Nødvendige i den Anledning, faar hun ingen Ting. Barnemoderen skal Politiet ikke hjælpe. Men er det en Kommune, der skal have Penge, staar Politiet rede til at gaa Kommunens Grunde for at finde Barnefaderens Forsørgelsekommune o. s. v. Vil da det nu ikke være rigtigere, at Fremgangsmaaden i § 2 blev den samme som i § 4. Jeg vil henstille til den meget ærede Justitsminister, om han ikke vil gaa med til en saadan Ændring, da det unægtelig vil være en Fordel for Moderen i mange Tilfælde. Jeg tror ikke, at den høitærede Justitsminister har Ret i det, som han udtalte før, at det vilde være uheldigt, om Barnemoderen i Genhold til § 4 fik Lov til at henvende sig til sin Forsørgelsekommune. Jeg ser ikke, hvorfor hun ikke maa det. Der kunde være den praktiske Hindring i Veien, som den høitærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, at hun var en Bedragerste, saa at hun til Trods for, at hun havde modtaget Bidraget fra Barnefaderen, kom til Kommunen og sagde: Giv mig Penge. Det maa jeg indrømme. Men for Bedragerer ligger Verden aaben, og vil en Kvinde bedrage, vil hun kunne gjøre det paa mange Maader, der ere lige saa lette som denne. Men da der jo er sat Straf for Bedrageri, maa man haabe, at det ogsaa vil kunne være tilstrækkeligt til at affrække i dette Tilfælde. Følge Paragrafen er det ogsaa hende, der skal udfinde, hvor Barnefaderen er, finde hans Opholdskommune. Men hvorledes skal hun kunne finde det Sogn, hvor han opholder sig? De, der have lidt praktisk Kjenndskab til Fattigjager, vide, hvor vanskeligt det i mange Tilfælde er for en Barnemoder at finde Barnefaderen, og Sogneraadet maa ofte hjælpe. Det er altsaa Moderen, der skal finde Faderen, og hun kan i dette Tilfælde ikke henvende sig til Politiet, thi Politiet har ikke Noget med denne Sag at gjøre; det er først, naar Kommunen kommer til, at Politiet staar til Tjeneste. Det staar ikke til Tjeneste for den Kvinde, som skal søge Erstatning for sit uægte Barn. Jeg skal til Slutning gjøre opmærksom paa, at den høitærede Minister nævnte som et stort Fremstrid, der var gjort, at han havde underrettet Amtene hele Landet over om, at Alimentationsbidraget skulde fastsættes til Halvdelen af Udgifterne ved Barnets Underhold, mindst Halvdelen skulde det være. Men